

ловецъ на птици. Еднажъ една ранена отъ него птица долелѣла до рѣката и паднала въ водата. Той помолилъ арабина, който го придружавалъ, да влѣзе въ рѣката и да извади птицата. Но арабинътъ не се съгласявалъ да направи това, защото знаелъ, че въ рѣката има много крокодили, които преди нѣколко седмици били отвлѣкли две овци и пригризали крака на една камила. Тогава Бремъ самъ скочилъ въ рѣката, но веднага чулъ гласа на арабина, който му викалъ да се върне, защото билъ видѣлъ крокодилъ. Наистина, Бремъ се върналъ обратно на брѣга и видѣлъ, че къмъ ранената птица се приближавалъ единъ грамадеъ крокодилъ, който скоро я настигналъ и я глътналъ цѣла.

Старитѣ египтяни ловѣли крокодила по следния начинъ. На една връвъ завързвали вждица, на която закачали кжсъ свинско месо, а на брѣга връзвали прасе. Квичението на прасето привличало крокодила, който се улавялъ на вждицата. Дивацитѣ сега биятъ крокодилитѣ съ стрели, а европейцитѣ — съ пушка. Нѣкои диваци ядатъ месото и масъта на това отвратително животно. На старитѣ крокодили месото мирише на лошо. Задъ долната челюсть и на корема крокодилътъ има по единъ чифтъ жлези, които издаватъ една особена миризма, която *отъ мѣстнитѣ жители много се цени*: съ нея мажатъ лицето и косата си. За тѣзи жлези главно се върши избиването на крокодила.

Въ тѣзи мѣста, гдето живѣе крокодилътъ, има главно две годишни времена: дъждлива пролѣтъ и сухо лѣто. Презъ дъждовното време тѣ навлизатъ далеко въ притоцитѣ на рѣкитѣ. Когато настъпи